

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/68/2020
Identifikačné číslo spisu:	4418201392
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4418201392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. IČO: XX XXX XXX., zastúpeného JUDr. Helenou Kontrovou, advokátkou v Semerove 414, proti žalovanému G., zastúpenému Advokátskou kanceláriou KATONA LECAL, s. r. o., so sídlom v Nových Zámkoch, Czuczorova 4, IČO: 53 098 684, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Gabriel Katona, o 468, 69 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 5 C 17/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. apríla 2020 sp. zn. 9 Co 245/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

/ Okresný súd Nové Zámky rozsudkom zo 7.mája 2018 č. k. 5 C 17/2018 - 330 žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 468, 69 € titulom náhrady škody, zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že nárok žalobcu posudzoval ako nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. OZ , ktorá mala vzniknúť porušením právnej povinnosti žalovaného ako prenajímateľa, umožniť žalobcovi ako nájomcovi dohodnutý predmet nájmu riadne užívať. Podľa žalobcu žalovaný konal v rozpore s nájomnou zmluvou uzavretou 16. 11. 2004 , ktorá bola obnovená v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z. z. na ďalších 12 rokov. Škoda predstavovala ušlý zisk a náklady spojené s poštovným a úhradou dane z nehnuteľnosti . Teda protiprávnym konaním žalovaného bolo konanie , ktorým obmedzil žalobcovi užívať predmet nájmu. Následne citoval aplikované zákonné ustanovenia a ako predbežnú otázku riešil otázku platnosti predmetnej nájomnej zmluvy, pričom dospel k záveru, že zmluva je od počiatku neplatným právnym úkonom . Predmet nájmu nebol v zákonom požadovanej písomnej forme vymedzený jasne, zrozumiteľne a určite, preto je zmluva podľa § 37 ods. 1 OZ absolútne neplatná a z tejto zmluvy ani nemohli žalovanému vzniknúť žiadne povinnosti t. j. ani povinnosť umožniť žalobcovi riadne predmetné pozemky užívať. Keďže sa potom žalovaný nedopustil voči žalobcovi porušenia žiadnej povinnosti , nemohol mu spôsobiť škodu protiprávnym konaním. Preto nárok uplatnený žalobcom voči žalovanému vyhodnotil ako nedôvodný. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2/ Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. apríla 2020 sp. zn. 9 Co 245/2019

rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil správny právny záver. Poukázal na to, že dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bol jeho záver o neplatnosti právneho úkonu - nájomnej zmluvy č. 395/92 zo 16. 11. 2004, uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalovaného a žalobcom z dôvodu neurčitosti predmetu nájmu. Odvolací súd sa s týmto záverom v plnom rozsahu stotožnil. Predmetná nájomná zmluva bola uzavretá podľa OZ a podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a na jej platné uzavretie bola potrebná dohoda o obligatórnych náležitostiach, teda aj o predmete nájmu, ktorý musí byť určený súhlasnou vôľou oboch účastníkov zmluvy v okamihu jej uzavretia. Ku špecifikácii predmetu nájmu teda nemôže dôjsť až po uzavretí zmluvy. Otázkou určitosti zmlúv, predmetom ktorých sú nehnuteľnosti sa vo viacerých rozhodnutiach zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom uviedol, že pre posúdenie určitosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti pozemkov je významný len prejav vôle vyjadrený v písomnej forme. Ak je preto písomná zmluva o prevode týchto nehnuteľností objektívne neurčitá je podľa § 37 ods. 1 OZ neplatná, hoci jej účastníkom bolo zrejme, ktoré nehnuteľnosti - pozemky - sú predmetom prevodu, v takýchto prípadoch totiž prevažuje verejný (všeobecný) záujem na určitosti vlastníckych práv nad individuálnym záujmom účastníkov zmluvy (napr. 4 Cdo 119/2011). Z uvedených dôvodov preto považoval odvolacie dôvody za bezpredmetné a záver súdu prvej inštancie aj z rozobraných dôvodov nepovažoval za príliš formalistický, keď zohľadnil aj preferenciu výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, čo v danej veci nebolo možné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3/ Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. V dovolaní uviedol jeho rozsah t. j., že smeruje proti obom rozsudkom súdov nižšej inštancie (I.). Pri dôvodoch dovolania (II.) citoval § 420 písm. f/ CSP, § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. V bode III. dovolania v zmysle § 432 CSP uviedol, že nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že súd nevychádzal z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, keď platí, že aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu predmetu právneho úkonu bude tento neplatným len vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1, 2 OZ. Ďalej v tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v náleze ÚS SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015 a na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 48/2019, ktoré citoval. Špecifikoval nárok, ktorého sa v predmetnom konaní domáhal a citoval zákonné ustanovenia, podľa ktorých žalovaný nepostupoval, preto podľa neho nájomný vzťah sa zo zákona obnovil bez toho, že by o tom mal byť písomne upovedomený. Konštatoval, že „súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nesprávnym procesným postupom porušili právo žalobcu na spravodlivý proces, keď v rozpore s nálezom ústavného súdu, vyhodnotili nájomnú zmluvu, od ktorej sa odvolaný nárok na náhradu škody a ušlého zisku, za neplatnú, nesprávne právne posúdili vec“. Na základe podaného dovolania, keď mal za to, že súd prvej inštancie a odvolací súd nesprávne právne posúdili vec, navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4/ Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie z rozvedených dôvodov odmietnuť.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6/ Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7/ Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie.

8/ Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9/ Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

10/ Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie.

11/ V preskúmvanej veci je predmetom dovolacieho konania peňažné plnenie 468,69 € . Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (13. marca 2018) bola 480 € (podľa Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 278/2017 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy od 1. 1. 2018). Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy . Prípustnosť dovolania žalobcu bola preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ CSP vylúčená.

12/ Pokiaľ žalobca v dovolaní na úvod citoval aj ustanovenie § 420 písm. f/ CSP tak treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívalo (prípadne) na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikát R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 3 Cdo/105/2018, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

13. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

14/ O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. CSP.

15/ Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.